

บทที่ 4

ชีวิตและเรื่องเล่า กรณีศึกษา

บุคลิกภาพและนิสัย

ปัจจุบันนันท์อายุ 14 ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ณ โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง นันท์ถือได้ว่าเป็นเด็กรูปร่างหน้าตาดีมาก เพราะเธอมีผิวที่ขาว รูปร่างสูงสมส่วน ริมฝีปากเรียวงามได้รูป รูปร่างสูงสมส่วนตามลักษณะเด็กวัยรุ่นทั่วไปที่รักสวยรักงาม

ช่วงเวลาที่นันท์พักอาศัยอยู่ในสถานสงเคราะห์ นันท์จะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มิดชิด คือสวมเสื้อยืดและกางเกงขาสั้นเหนือเข่าบางครั้งก็เลยเข่ามาบ้าง แต่ไม่บ่อยนัก นันท์บอกว่า “หนูชอบแต่งตัวสบาย ๆ ไม่ชอบใส่เสื้อผ้าอึดอัด แต่ถ้าไปข้างนอกก็มีแต่งตัวตามสมัยนิยม เพราะถ้าแต่งตัวสบายเกินไปเหมือนอยู่บ้านก็อายเพื่อน อายุคนอื่นเหมือนกัน”

นันท์เป็นคนใส่ใจกับผิวพรรณของตัวเองเป็นอย่างมาก เพราะเธอเป็นคนผิวขาวจึงกลัวว่าถ้าไม่ดูแลหรือตากแดดมาก ๆ จะดำและดูไม่ดี นันท์จึงบำรุงผิวพรรณของเธอด้วยครีมทาผิวและใช้มะขามขัดตัวเองเสมอป้องกันไม่ให้ผิวคล้ำ บุคลิกลักษณะของนันท์เป็นคนไม่เรียบร้อย ข้างพุดชอบไว้วางเสียงดัง มีความคิดเป็นของตัวเอง กล้าแสดงออก ทำให้คนอื่นมักมองว่านันท์เป็นเด็กไม่เรียบร้อย ไม่มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่

ครอบครัวของนันท์

นันท์ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในจังหวัดลำพูน เดิมครอบครัวของนันท์มีด้วยกัน 4 คน คือ พ่อ แม่ นันท์และน้องสาว เมื่อนันท์อายุได้ 9 ปี พ่อและแม่ได้แยกทางกันทำให้นันท์กับน้องสาวต้องอยู่กับแม่ นันท์เล่าว่า “ช่วงที่พ่อกับแม่แยกทางกัน แม่ลำบากมาก ต้องทำงานหาเงินมาเลี้ยงหนูกับน้อง บางครั้งต้องทำงานกลับบ้านดึก หนูรู้สึกสงสารแม่จึงได้แต่ช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ภายในบ้านแทน

หลังจากที่พ่อและแม่ของนันท์ได้แยกทางกันประมาณ 1 ปี แม่ก็ได้แต่งงานใหม่พร้อมจดทะเบียนสมรส ซึ่งสามีใหม่มียาวมากกว่าแม่เพียง 4 ปี หลังจากแม่แต่งงานใหม่เธอและน้องสาวจึงต้องย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของพ่อเลี้ยงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ผู้วิจัยได้ถามความรู้สึกของนันท์ต่อการแต่งงานใหม่ของแม่ นันท์เล่าว่า “หนูไม่อยากให้แม่แต่งงานใหม่ หนูไม่ชอบพ่อเลี้ยงตั้งแต่เจอหน้าครั้งแรก เขาคูณักกลัวไม่น่าไว้ใจเลย ”

พ่อของนันท์

พ่อของนันท์ ก่อนที่พ่อและแม่จะเลิกรากัน นันท์รับรู้ว่ามีอาชีพรับจ้างทั่วไป ตามแต่จะมีคนว่าจ้าง ทำให้พ่อมีเวลาดูแลลูก ๆ เสมอ บางครั้งถ้าไม่มีใครว่าจ้างพ่อก็จะอยู่บ้านเสมอ บุคลิกของพ่อเป็นคนใจดี หัวเราะง่ายและยิ้มแย้มตลอดเวลา ทำให้เพื่อนบ้านในละแวกใกล้เคียงรักพ่อมาก เพราะพ่อเป็นคนมีอัธยาศัยดี เวลาที่พ่ออยู่บ้านพ่อจะชอบทำกับข้าวให้นันท์และน้องทานเป็นประจำ นันท์ได้เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า “หนูชอบกินอาหารที่พ่อทำ เพราะพ่อทำกับข้าวอร่อย บางครั้งพ่อก็เล่าเรื่องตลก ๆ ให้หนูฟัง หนูชอบฟังและหัวเราะตามทุกครั้งทีพ่อเล่าให้ฟัง”

แม้ว่าพ่อของนันท์จะมีพฤติกรรมดื่มแอลกอฮอล์บ้าง แต่ก็ไม่เคยแสดงอาการเมเมาหรือทำทางที่ไม่ดีต่อหน้าลูก ทำให้นันท์เห็นแต่ด้านดีของพ่อเสมอมา

แม่ของนันท์

แม่ของนันท์ หลังจากแม่เลิกรากับพ่อของนันท์ แม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป ซึ่งต้องทำงานทุกวันตั้งแต่เวลา 8.30 – 16.30 น. ยกเว้นวันพุธซึ่งเป็นวันหยุดของแม่ รายได้ที่ได้รับประมาณเดือนละ 4,000-4,500 บาท ซึ่งก็ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายภายในบ้านเลย บุคลิกภาพของแม่ เป็นคนขี้ใจจิกชอบตามใจพ่อเลี้ยง เวลาที่พ่อเลี้ยงต้องการอะไรก็จะหามาให้เสมอ แต่กับนันท์และน้องนันท์หากขอสิ่งใดจากแม่ แม่จะพยายามบ่ายเบี่ยงและบอกว่าให้รอก่อนเพราะแม่ไม่มีเงินซื้อให้ ทำให้นันท์มักน้อยใจแม่เสมอ แม่จะยอมตามใจพ่อเลี้ยงเสมอแม้กระทั่งถ้านันท์ผิดและถูกลงโทษ แม่ก็จะยอมให้พ่อเลี้ยงตีนันท์โดยไม่ช่วยห้ามปรามเลย

นันท์ได้เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า “แม่ลำเอียง ไม่เคยใส่ใจความรู้สึกหนูเลยว่าหนูต้องการอะไร แต่แม่จะตามใจพ่อเลี้ยงมาก บางครั้งพ่อเลี้ยงดื่มเหล้ามากกลับบ้านมา พ่อเลี้ยงจะอาละวาดแม่ก็ยอมให้พ่อเลี้ยงทำลายข้าวของในบ้านเกือบหมด หรือบางครั้งที่บ้านแทบจะไม่มีเงินเหลือพ่อเลี้ยงมาขอเงินแม่ไปกินเหล้า แม่ก็ยอมให้เงินไปหมด ทำให้ตอนเช้าหนูกับน้องไม่มีเงินไปโรงเรียน วันนั้นหนูก็ต้องอดกินขนม เพราะไม่มีเงินไปโรงเรียน”

พ่อเลี้ยงของนันท์

พ่อเลี้ยงของนันท์ มีอาชีพรับจ้างทั่วไปแต่ไม่มีที่ทำงานเป็นหลักแหล่ง แต่ปู่กับย่า (พ่อแม่ของพ่อเลี้ยง) มักจะนำเงินมาให้พ่อเลี้ยงใช้เสมอ เพราะเป็นลูกชายคนเดียวของปู่และย่า ท่านจึงรักมาก และตามใจพ่อเลี้ยงเกือบทุกเรื่อง บุคลิกภาพของพ่อเลี้ยง เห็นแก่ตัว ชอบวางอำนาจต่อคนในบ้าน พูดเสียงดัง จี๋โมโห โกรธง่าย หากไม่พอใจจะอาละวาดและด่าทอคนในบ้าน ชอบดื้มเหล้าถ้าเมา ก็จะทำลายข้าวของเป็นประจำ นันท์เล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า “ทุกครั้งที่พ่อเลี้ยงตีหนูเขาจะตีแรง หนูขอร้องให้เขาหยุดตี ก็เหมือนเพิ่มแรงและจำนวนครั้งที่ตีมากไปอีก พ่อเลี้ยงเป็นคนที่ไม่โหดรุนแรง ถ้าด่าจะด่าจนหนูทนฟังไม่ได้ เพราะเขาจะใช้คำพูดหยาบคายรุนแรงถ้าใครได้ฟังก็ทนไม่ได้ เหมือนหนู สายตาที่เขามองคนอื่นดูน่ากลัวจนหนูไม่กล้าที่จะสบตาพ่อเลี้ยงเลย”

นอกจากนี้พ่อเลี้ยงมักมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้านและคนในชุมชนเสมอ ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่พักผ่อนที่บ้าน เื่อมระอา กับพฤติกรรมของพ่อเลี้ยงมาก

วันที่แสนเจ็บปวด

วันที่เกิดเหตุการณ์ครั้งแรกเป็นวันอาทิตย์ที่แม่ออกไปทำงาน ตามปกติในช่วงวันหยุดที่นันท์และน้องสาวไม่ได้ไปโรงเรียน แม่จะให้น้องสาวไปอยู่กับย่าที่บ้านต่างอำเภอ ส่วนตัวของนันท์เองอยู่บ้านป่าที่อยู่ในบริเวณเดียวกันกับบ้านของนันท์ เพราะโดยปกติแม่ก็จะออกไปทำงานเพียงคนเดียว หากไม่มีใครจ้างงานให้พ่อเลี้ยงไปทำพ่อเลี้ยงก็จะอยู่บ้านและดื้มเหล้าเสมอ คงเพราะว่าพ่อเลี้ยงมีฐานะทางการเงินดีกว่าแม่ไม่ต้องออกไปทำงานก็มีเงินใช้

ในวันที่เกิดเหตุเป็นวันที่พ่อเลี้ยงอยู่บ้าน ในช่วงสายของวันดังกล่าว พ่อเลี้ยงได้เรียกนันท์ให้กลับบ้าน โดยอ้างว่าจะต้องกลับมากินข้าวที่บ้าน ซึ่งตอนนั้นนันท์ยังเล็กและนับถือพ่อเลี้ยงจึงเชื่อฟัง กลับเข้าไปกินข้าวที่บ้านและไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่เลวร้ายสำหรับตนขึ้น เมื่อนันท์เข้าไปในบ้าน พ่อเลี้ยงได้เรียกนันท์เข้าไปในห้องนอนของพ่อเลี้ยง ทำให้นันท์ต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่แสนจะเลวร้ายที่สุดในชีวิตของเธอ เธอถูกพ่อเลี้ยงทารุณกรรมทางเพศถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงการลวนลามทางร่างกายแต่ก็ทำให้นันท์รู้สึกกลัวยิ่งนัก พ่อเลี้ยงได้ข่มขืนไม่ให้เธอไว้วางใจ หากไม่เชื่อฟังจะตีและไม่ให้อินข้าว นันท์หวาดกลัวที่พ่อเลี้ยงจะตี เพราะเธอเคยถูกพ่อเลี้ยงตีและเจ็บปวดไปหลายวัน นันท์เล่าให้ฟังว่า

“พ่อบอกให้กลับมากินข้าวที่บ้าน พอเข้าไปในบ้านพ่อก็ให้หนูเข้าไปในห้องและทำกับหนู ตอนนั้นหนูรู้สึกกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก เพราะหนูรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมันไม่ดี ครูเคยสอนว่าผู้หญิงควรรักษาวลสงวนตัว ไม่ควรให้ผู้ชายได้เห็นหรือจับเนื้อต้องตัว การที่พ่อเลี้ยงทำกับหนู

แบบนั้นหนูคิดว่ามันเป็นสิ่งไม่ดี แต่หนูไม่สามารถหนีออกมาได้เพราะถูกพ่อเลี้ยงขู่จะตีและไล่หนูออกจากบ้านไป”

หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้หนูรู้สึกกลัวจนตัวสั่นทุกครั้งทีนึกถึงหรือเจอพ่อเลี้ยง หากนอนหลับตาเมื่อใด ก็ยังคงเห็นภาพเหตุการณ์นั้นอยู่ติดตาค้างค้ำกล่าว “เหตุการณ์ในครั้งนั้นหนูไม่เคยลืม มันโหดร้ายกับหนูมากเพราะสิ่งที่เขาทำกับเรานั้นเราไม่เต็มใจเลย หนูกลัวสุดขีดเลย กลัวจนร้องไม่ออก แม้กระทั่งตอนนอนแก่หนูหลับตาก็ยังเห็นภาพนั้นอยู่เลย มันโหดร้ายกับหนูมาก มันน่ากลัว มันเจ็บไปทั้งตัว สั่นไปทั้งตัว หนูร้องให้คนช่วยจนสุดเสียงแต่มันร้องไม่ออก หนูนอนร้องให้ทั้งคืน”

ผู้ศึกษาได้สอบถามนันทว่า หากย้อนเวลาได้นั้นจะจัดการปัญหาอย่างไร “ถ้าตอนนั้นหนูไม่กลัวที่เขากลับมาไล่หนูกับแม่ออกจากบ้าน หนูจะบอกแม่ บอกครูหรือป้าข้างบ้านให้เขาได้รู้กันหรือถ้า หนูมีความกล้าที่ตัดสินใจและใจแข็งอีกหน่อย หนูก็จะหนีออกจากบ้าน แล้วไปขอความช่วยเหลือจากตำรวจให้เขาไปจับพ่อเลี้ยง”

มัจจุราษในครอบครัว

เมื่อเกิดเหตุการณ์ในครั้งนั้นขึ้น ก็เหมือนมัจจุราษร้ายที่กระทำกับนันทอย่างต่อเนื่อง แม้จะเป็นแค่การถูกลวนลามทางร่างกายแต่นันทก็ไม่อยากให้มันเกิดขึ้นอีก ทุกครั้งที่พ่อเลี้ยงได้ทำการทารุณกรรมทางเพศกับนันท เขามักจะอาศัยช่วงเวลาที่แม่และน้องสาวไม่อยู่บ้าน ถึงแม้ว่าเธอจะพยายามหลบหนีไปอยู่ที่ไหนก็ตามพ่อเลี้ยงก็มักจะตามเจอเธอเสมอ

นันทบอกว่าทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เธอมักถูกพ่อเลี้ยงบังคับเพราะเธอขี้อาย พ่อเลี้ยงจะข่มขู่โดยการทวงบุญคุณที่เขาให้ที่อยู่ ที่กินแก่ครอบครัวของนันท บางครั้งก็จะถูกด่าและตีหากเธอตอบว่าเขา แต่นันทก็ไม่สามารถที่จะพาตัวเองออกมาจากเหตุการณ์เหล่านั้นได้

นันทเล่าว่า “ตอนนั้นเหมือนตายทั้งเป็นทำอะไรก็ได้ รอคอยความหวังที่ให้แม่กลับมาแล้ว เจอว่าพ่อเลี้ยงทำอะไรกับหนู แต่แม่ก็ไม่มา มีครั้งหนึ่งที่หนูแอบไปอยู่บ้านเพื่อนตอนที่แม่ไปทำงาน เขาก็ออกมาถามว่าหนูอยู่ที่นั่นหรืเปล่า พอมีใครถามว่าจะตามทำไม เขาก็จะบอกว่ามาตามหนูไปกินข้าว คนแถวนั้นก็บอกว่าหนูอยู่ที่ไหน พอเขาตามเจอเขาทั้งขู่และบังคับให้หนูกลับบ้าน แต่วันนั้นหนูไม่ยอมกลับ เพราะหนูรู้ว่าถ้ากลับไปพร้อมเขาหนูต้องเจออะไรบ้าง ทำให้

¹ สุดขีด หมายถึง คำที่ใช้แสดงว่าถึงที่สุด

พ่อเลี้ยงโมโหมากเอาไม้ไล่ตีจนหนูต้องยอมกลับบ้าน พอถึงบ้านเขาก็ว่าว่าไม่สำนึกบุญคุณ ตอนนั้นหนูโกรธพ่อเลี้ยงมากแต่ทำอะไรเขาไม่ได้ ได้แต่ยืนร้องไห้ เหมือนทุก ๆ ครั้ง”

บางช่วงที่นันทเล่าให้ผู้ศึกษาฟัง เธอจะหยุดนิ่งคิด คล้ายทบทวนความจำในอดีตของตน มีสายตาเหม่อลอย แต่ก็สามารถเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ออกมาได้อย่างครบถ้วน จากเหตุการณ์ที่ผ่านมานันทเล่าว่า “ทุกครั้งที่หนูถูกพ่อเลี้ยงต่อว่าและดุด่า หนูรู้สึกโกรธและก็เจ็บใจจะ หนูเคยร้องไห้ขอร้องให้เขาเลิกทำร้ายหนู เขาก็ไม่เคยฟัง จะว่ามาให้หนูเสียหาย หนูเคยร้องไห้โวยวายอยากให้ใครมาช่วย แต่เวลานั้นหน้าตาเขาดูน่ากลัวมากจนหนูกลัวจะหนีก็หนีไม่ได้ ในใจของหนูคิดอยู่ตลอดว่าขอให้แม่หรือใครก็ได้เข้ามาช่วยหนูด้วย”

ตลอดเวลาที่พ่อเลี้ยงกระทำต่อนันท เธอมองพ่อเลี้ยงเป็นเหมือนมัจจุราชที่คอยจะเอาชีวิตของเธอไป นันทรู้สึกอึดอัดที่ต้องอยู่ในบ้านหลังนี้มาก ถึงแม้จะมีแม่และน้องอยู่ด้วยแต่แม่ก็ไม่สามารถจะปกป้องเธอจากพ่อเลี้ยงได้ ตามปกติแล้วนันทมักจะพูดคุยกับแม่เสมอทั้งเรื่องส่วนตัวและเรื่องเรียน แต่เหตุการณ์ดังกล่าวที่นันทไม่กล้าพูดคุยหรือเล่าให้แม่ฟังได้เพราะเธอถูกข่มขู่จากพ่อเลี้ยงไม่ให้เล่าเรื่องดังกล่าวให้แม่ฟัง ประกอบกับพ่อเลี้ยงเป็นคนดุ หากโกรธหรือโมโหก็จะด่าและทำร้ายแม่และเธอ นันทจึงคิดว่าถ้าเธอเล่าให้แม่ฟังแล้วแม่ไปถามพ่อ เธอต้องถูกพ่อเลี้ยงตีแน่นอน

นันทกลายเป็นคนเก็บตัวและขังตัวเองอยู่แต่ในห้องตลอดเวลา ไม่สบตา พูดคุยหรือเล่นกับน้องเหมือนทุกครั้งที่เคยทำ เธอกลายเป็นคนหวาดระแวงเมื่อเห็นใครเข้าใกล้แม่กระทั่งเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน ดังเช่นเหตุการณ์ที่โรงเรียนขณะนี้นันทกำลังนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะ

“เพื่อนเรียกหนูออกไปเล่นด้วย ที่แรกหนูก็ปฏิเสธ แต่เพื่อนไม่ยอมก็เดินเข้ามาจับแขนหนู หนูก็ตกใจที่มีคนมาถูกเนื้อต้องตัว ก็เลยรีบปิดมือเพื่อนออกคิดว่าเพื่อนจะเข้ามาจับหน้าอกเหมือนที่พ่อเลี้ยงทำ ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้หนูคิดหวาดระแวงไปหมดทุกอย่าง จนเพื่อนไม่กล้าที่จะเข้าใกล้หนูเลย”

ความผิดปกติที่นันทแสดงต่อเพื่อน จากเด็กที่ร่าเริง มีอัธยาศัยที่ดีต่อเพื่อน ต้องกลายเป็นคนเงียบขรึม แยกตัวออกจากเพื่อน บางครั้งจะแสดงอาการเกรี้ยวกราดหากเพื่อนทำไม่ถูกใจตน แต่เพื่อนก็ไม่ได้แสดงท่าทางสงสัยในตัวเธอเลย เพราะคิดว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของนันท ที่ไม่อยากออกมาเล่นหรือเธออยากอยู่คนเดียวมากกว่า นันทเล่าว่า

“เพื่อนก็เคยถามว่าทำไมนันทเปลี่ยนไป แต่ช่วงนั้นหนูหงุดหงิดและโมโหง่าย ถ้าถูกเข้าชี้มาก ๆ หนูก็จะแสดงท่าทางไม่พอใจ บางครั้งก็ด่าเพื่อนที่ยุ่งเรื่องของหนู เพื่อนก็เลยไม่สนใจและเข้าชี้หนูอีก ทำให้พักหลังหนูก็เลยไม่ค่อยมีเพื่อนเหมือนเมื่อก่อน”

หรือในช่วงโรงเรียนเลิก ซึ่งตามปกติโรงเรียนจะเลิกในเวลา 15.30 น. ซึ่งเธอจะเดินกลับบ้าน พร้อมเพื่อนที่บ้านอยู่ใกล้กัน หลังจากเกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น นันทก็เกิดการร้องรื้อที่จะไม่กลับบ้านเมื่อโรงเรียนเลิก เธอจะรอนกว่าแม่จะกลับบ้านซึ่งมักเป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำ เพราะคิดว่าหากเธอกลับบ้านเร็วต้องได้พบกับพ่อเลี้ยงและอาจถูกทารุณกรรมจากพ่อเลี้ยงเหมือนเช่นเคย

กระทำอย่างต่อเนื่อง

จากเหตุการณ์ที่นันทถูกพ่อเลี้ยงทารุณกรรมทางเพศและได้กระทำอย่างต่อเนื่องนั้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่นันทไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และเธอเองก็ไม่สามารถบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้คนอื่นฟังได้แม้กระทั่งน้องสาว “หนูรู้สึกอึดอัด อยากเล่าและอยากระบายให้ใครสักคนฟัง แต่ก็พูดอะไรไม่ได้เลย ตลอดเวลาที่หนูอยู่บ้านเจอพ่อเลี้ยง เขาจะส่งสายตาข่มขู่ให้หนูกลัว ถ้าเป็นไปได้ หนูอยากควักลูกตาของเขาออก เพื่อไม่ให้เค้าได้เห็นหรือเจอหนูเลย”

การที่นันทรู้สึกกลัวพ่อเลี้ยง จนคิดว่าถ้าวันไหนที่แม่ไม่อยู่บ้านตนก็จะถูกพ่อเลี้ยงกระทำซ้ำอีก ทำให้นันทต้องอยู่ในภาวะหวาดระแวงคนรอบข้างที่เข้ามาใกล้ตัวเธอตลอดเวลา แม้กระทั่งแม่ของนันทเอง นันทเล่าให้ผู้ศึกษาฟังว่า “ครั้งหนึ่งที่แม่พยายามเรียกให้หนูไปซักผ้าแต่หนูไม่ได้ยิน เพราะกำลังดูทีวีอยู่ แม่เดินเข้ามาและที่ไหล่ของหนู หนูสะดุ้งตกใจมาก ก็เลยรีบปิดมือแม่ออก แม่ก็ต่อว่าหนูว่าทำไมแสดงท่าทางไม่พอใจกับแม่แบบนี้ เรียกหลายครั้งก็ไม่ได้ยิน แต่ตอนนั้นหนูตกใจมากก็เลยทำแบบนั้นกับแม่”

นันทถูกพ่อเลี้ยงทารุณกรรมทางเพศบ่อยขึ้น เพราะพ่อเลี้ยงทราบดีว่าแม่ของนันทจะใช้เวลาส่วนใหญ่ออกไปทำงานนอกบ้านกว่าจะได้กลับบ้านก็เป็นเวลามีดค่ำ ทำให้วันเสาร์-อาทิตย์ ที่เธอรู้ว่าจะต้องอยู่บ้านกับพ่อเลี้ยง เธอจะร้องไห้ขอแม่ไปด้วยแต่แม่ก็ไม่ยอมให้ไป ต่อว่านันทงอแงพูดไม่รู้เรื่อง ทำให้นันทต้องอยู่บ้านเหมือนเช่นทุกครั้งและอยู่กับความน่ากลัวของพ่อเลี้ยงที่จะเข้ามากระทำกับเธอ

“หนูเคยร้องขอตามแม่ไปด้วย แม่ก็ไม่ยอมให้ไป หว่าหนูงอแงไม่โตเป็นผู้ใหญ่ หนูกลัวมาก เพราะพ่อเลี้ยงไม่ไปไหนเลย งานก็ไม่ทำมีแต่ดื่มเหล้า แม่ก็ปล่อยให้หนูอยู่กับพ่อเลี้ยงเพราะคิดว่าไม่มีอะไร เป็นพ่อเป็นลูกกัน แต่หนูกลัว เขาเหมือนตัวอะไรไม่รู้ หนูกลัวมาก อยากหนีก็หนีเขาไม่พ้นสักที เขาจะรู้ว่าวันไหนที่แม่ไม่อยู่บ้าน เขาจะเรียกให้หนูไปหา ถ้าหนูเฉยไม่สนใจเขาก็เข้ามากระซอกแซกเข้าในหัว หนูขจัดขึ้นเขาก็ดีก็ด่า หนูทั้งโกรธทั้งเจ็บใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ อยากหนีไปให้ไกล ๆ แต่ก็หนีไปไหนไม่ได้สักที”

พ่อช่วยหนูด้วย

ความรู้สึกที่นั่นที่ถูกพ่อเลี้ยงทารุณกรรมทางเพศจนเธอเกลียดพ่อเลี้ยงของเธอมาก ทำให้บางครั้งไม่อยากอาศัยอยู่บ้านที่มีพ่อเลี้ยงอยู่ด้วย ความคิดของนั่นที่อยากไปไหนสักที่ที่ไม่ต้องเจอกับเขา แต่ก็ไม่สามารถทำได้ ความทุกข์ทรมานและความรู้สึกเจ็บปวดที่ต้องทนทุกข์อยู่บ้านและทานข้าวร่วมกับพ่อเลี้ยงที่เธอเองก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

บางครั้งนั่นที่หนีไปอยู่บ้านเพื่อนที่เธอสนิทมากที่สุดตั้งแต่ชั้นป. 1 เธอก็จะขี่จักรยานไปด้วยตัวเอง ถึงแม้ระยะทางจากบ้านนั่นที่กับบ้านเพื่อนจะไกลกันมาราว 4 กิโลเมตร แต่นั่นที่ก็คิดว่าขอให้อยู่ไกลจากพ่อเลี้ยงมากที่สุดดีกว่าให้เขาตามหาเจอ ซึ่งเวลานั่นที่ก็จะกลับบ้านก็เลือกกลับบ้านดึก เพราะต้องรองานว่าพ่อเลี้ยงหลับ นั่นที่เลยต้องกลับบ้าน 4 ทุ่มกว่าหรือเกือบเที่ยงคืน ทำให้แม่ของเพื่อนชวนให้เธอนอนค้างที่บ้านเพราะเป็นห่วงหากต้องกลับบ้านเองในเวลาดึก แต่นั่นที่ก็ไม่กล้าที่จะนอนค้างด้วยแม้ว่าในใจอยากนอนค้างบ้านเพื่อนมาก แต่ก็ไม่สามารถทำได้เธอกลัวแม่ดูที่ไม่ได้ขออนุญาตและแม่เคยสอนไม่ให้เธอนอนค้างบ้านคนอื่นเด็ดขาด เมื่อเธอกลับบ้านดึกก็ต้องถูกแม่ดูค่าทุกครั้ง นั่นที่เล่าว่า

“เวลาที่ถูกทำโทษเพราะหนีกลับบ้านดึก หนูรู้สึกน้อยใจ อึดอัดอยากเล่าหรือสารภาพถึงสาเหตุที่กลับบ้านดึกให้แม่ฟัง แต่ไม่กล้าเพราะกลัวว่าแม่ต้องไปถามพ่อ ถ้าพ่อโมโหแม่ก็ต้องทำแม่² แม่กับน้องก็จะไม่มีที่อยู่ ไม่มีข้าวกิน หนูสงสารแม่กับน้อง จึงได้แต่เก็บความรู้สึกต่าง ๆ ไว้คนเดียว ไม่เล่าหรือพูดอะไรให้แม่ฟังเลย”

ความต้องการที่อยากจะหนีไปไหนไกลๆ ทำให้นั่นที่คิดถึงพ่อที่แท้จริงของเธอ เธออยากกลับไปหาพ่อไปอยู่กับพ่อ เพราะรู้ว่าพ่อปกป้องเธอได้ นั่นที่เล่าว่า “พ่อเป็นคนใจดีมาก ชอบพาหนูและน้องไปเที่ยว ชอบทำอาหารและพ่อก็ทำอาหารอร่อย วันหยุดของพ่อจะเป็นวันที่หนูมีความสุขมากที่สุด เพราะพ่อก็มักจะทำอาหารอร่อย ๆ ให้กิน พ่อไม่เคยตีแต่จะสอนด้วยเหตุผลต่างจากแม่ที่มักชอบดุและตีเสมอ ทำให้หนูรักและผูกพันกับพ่อบอกว่าแม่”

ครั้งสุดท้ายที่นั่นที่เจอพ่อก่อนที่พ่อกับแม่จะเลิกรากันไปเป็นวันที่พ่อกับแม่พำนัสนั่นที่และน้องไปฝากให้ยายดูแลที่ จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งนั่นที่และน้องต้องอยู่ที่นั่นเกือบ 1 ปีโดยที่พ่อและแม่ไม่ติดต่อหรือไปเยี่ยมเธอเลย วันที่แม่มารับนั่นที่กลับไปอยู่ด้วยเธอก็ไม่พบว่าพ่อกับแม่จะมาพร้อมกับแม่นั่นที่ถามถึงพ่อจากแม่ แม่ได้บอกว่าเลิกรากับพ่อแล้ว และบอกเพียงว่าพ่อไปทำงานที่กรุงเทพฯ แต่ไม่รู้จะทำอะไรซึ่งเป็นข้อมูลที่นั่นที่รู้เกี่ยวกับพ่อเพียงเท่านี้

² ทำแม่ หมายถึง การกระทำความรุนแรงทางร่างกายต่อแม่ เช่น การตบ การต่อย การตี เป็นต้น

ในช่วงที่เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้นที่มีความรู้สึกโหยหาพ่อมากอยากให้พ่อกลับมารับเธอไปอยู่ด้วย นั้นที่เคยถามถึงพ่อจากแม่ แม่โกรธไม่อยากให้นั้นที่ต้องถามเรื่องนี้อีก หรือบางครั้งแม่ก็ไม่สนใจที่นั้นที่ถาม ทุกครั้งที่นั้นที่เกิดเรื่องนั้นที่จะนึกถึงพ่อเป็นคนแรก ทุกครั้งที่นั้นที่มีปัญหาพ่อก็จะนั่งฟังนั้นที่เล่า เวลาที่เธอมีเรื่องไม่สบายใจ นั้นที่คิดว่าถ้าแม่ไม่เลิกอยู่กับพ่อเธอก็คงไม่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ แม่ก็ไม่ต้องแต่งงานใหม่อยู่กับผู้ชายคนที่ทำร้ายเธอ

ผู้ศึกษาได้ถามนั้นที่ว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ที่มีความรู้สึกกับตนเองว่าอย่างไร นั้นที่บอกว่า “หนูอยากถ้าเพื่อนรู้ เพื่อนชอบล้อเลียนกันในห้องเสมอ และที่สำคัญหนูรู้สึกว่าร่างกายของตนเองถูกทำลาย เพราะมีของไม่ดีจากพ่อเลี้ยงอยู่ในร่างกาย เจ็บใจตัวเองที่สู้แรงพ่อเลี้ยงไม่ได้ คิดว่าตนเองเป็นคนอ่อนแอ”

เก็บกดทนมัไฟหว

ความรู้สึกของนั้นที่ต้องเก็บกด อึดอัดใจไม่สามารถพูดให้ใครฟังได้ เพราะความหวาดกลัวพ่อเลี้ยง ทำให้นั้นที่ต้องเก็บกดทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับตัวเอง เป็นระยะเวลาเกือบหนึ่งปีที่นั้นที่เป็นอยู่ อย่างนั้น เธอเรียนหนังสือไม่รู้เรื่องไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่เล่นหรือยุ่งสิ่งกับใคร ทำให้หลาย ๆ คนสงสัยและคอยตั้งคำถามกับเธอ แต่เธอก็ไม่สามารถจะบอกเล่าถึงสาเหตุได้ เพราะเธอคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นหากเพื่อนรู้ เพื่อนต้องนำเรื่องของเธอไปล้อเลียนและนินทาในทางที่ไม่ดี อีกด้านหนึ่งนั้นที่รู้สึกอับอายในสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอ ทำให้เธอไม่กล้าที่จะพูดคุยหรือปรึกษากับเพื่อนในห้องเลย

แม้กระทั่งครูประจำชั้นเอง นั้นที่ก็ไม่มี ความกล้าพอนำเรื่องดังกล่าวไปปรึกษาเพราะนั้นที่คิดว่าหากครูรู้แม่ของเธอก็ต้องรู้ด้วย ทำยที่สุดก็หนีไม่พ้นพ่อเลี้ยงที่จะต้องรับรู้ว่าจะเธอนำเรื่องดังกล่าวไปบอกให้คนอื่นทราบ ผลที่ตามมาครอบครัวของเธอก็ต้องถูกไล่ให้ไปอยู่ที่อื่น นั้นที่และน้องก็ต้องกลายเป็นเด็กเร่ร่อนไม่มีที่อยู่อาศัยนั้นที่ เธอจึงเลือกที่จะแก้ปัญหาโดยการเก็บงำความลับนี้ไว้โดยไม่บอกให้ใครทราบ

นั้นที่เล่าว่า “หนูอยากเล่าให้ครูประจำชั้นฟัง แต่ก็กลัวว่าเรื่องจะต้องรู้ถึงหูพ่อเลี้ยงแน่ ๆ ครูประจำชั้นก็เคยเรียกหนูไปถาม เพราะเห็นว่าหนูเปลี่ยนไป หนูพูดไม่ออกได้แต่ส่ายหน้า ครูก็เลยไม่ถามหนูต่อ ทั้งที่จริงหนูก็อยากให้ครูรู้แต่หนูยังไม่กล้าที่จะเล่าให้ครูฟัง”

ภาพที่นั้นที่เคยเห็นพ่อเลี้ยงทำร้ายแม่ โดยการตบตีและคำทอ ทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัวจนไม่กล้าที่จะเข้าใกล้หรือทำให้พ่อเลี้ยงโกรธได้เลย

เมื่อนั้นที่ต้องทนเก็บความลับและความรู้สึกต่าง ๆ ไว้เพียงคนเดียวจนกลายเป็นเด็กเก็บกด ที่อารมณ์เสื่อง่าย ชอบที่จะเก็บตัวอยู่คนเดียว จนกระทั่งเวลาผ่านไปเกือบ 1 ปีเต็มทีนั้นที่ต้องทนรับสภาพที่ถูกพ่อเลี้ยงข่มเหงโดยการทารุณกรรมทางเพศและเธอก็รู้สึกอึดอัดกับการกระทำดังกล่าวทำให้มันตัดสินใจที่จะบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้คนอื่นได้รู้ โดยมีเหตุการณ์ที่ทำให้เธอทนไม่ไหวกับพฤติกรรมของพ่อเลี้ยง นั่นก็คือว่า

“วันนั้นโรงเรียนปิด เพราะครูไปอบรมและให้นักเรียนอ่านหนังสือที่บ้านเพราะใกล้จะสอบปลายภาคแล้ว หนูถูกทิ้งให้อยู่บ้านเพราะแม่ไปทำงานส่วนน้องก็อยู่บ้านย่า วันนั้นป่าที่อยู่ข้างบ้านก็ออกไปทำธุระ หนูก็เลยไม่รู้จะไปหลบอยู่ที่ไหน แม่ก็สั่งห้ามไม่ให้ไปบ้านเพื่อนเพราะกลัวหนูจะกลับบ้านดึกอีก หนูจึงขังตัวเองอยู่แต่ในห้อง พยายามไม่ออกมา เพราะกลัวพ่อเลี้ยงจะเข้ามาทำหนุอีก พ่อเลี้ยงหนุหิวข้าวแต่ก็ยังไมกล้อออกจากห้องคิดว่าเขายังอยู่ในบ้าน ถึงแม้หนูจะถูกเขาทำร้ายหลายครั้ง แต่มันสุดจะทนที่เขาทำร้ายหนุบ่อยมาก ไม่เคยคิดถึงความรู้สึกของหนูเลยว่าหนูจะรู้สึกอย่างไร ครั้งนี้หนูจะไม่ยอมให้เขามาทำร้ายหนุอีก พอสักพักหนูได้ยินเพื่อนของพ่อเลี้ยง จีรธมเตอร์ไช้เข้ามาเรียกไปกินเหล้าที่บ้าน หนูก็คิดว่าเขคงไปกับเพื่อน หนูจึงออกมาหาข้าวกิน พอหนูกำลังจะเข้าไปที่ห้องครัวเห็นเขาออกจากห้องน้ำพอดี หนูก็รีบวิ่งที่จะกลับเข้าห้อง เขาเห็นหนูทำแบบนั้นก็เลยดึงหนูเข้าไปในห้องนอน หนูพยายามดิ้นและร้องให้คนอื่นช่วย แต่ก็ไม่มีใครได้ยิน ครั้งนี้เขาทำร้ายหนุนหนูคิดว่าจะไม่ทนอีกแล้ว คืนนั้นหนุนอนไม่หลับคิดมากทั้งคืน”

หลังจากที่พ่อเลี้ยงทารุณกรรมทางเพศต่อเธอครั้งนั้นทำให้มันคิดถึงบททวนหลายครั้ง เพื่อที่จะเปิดเผยเรื่องราวดังกล่าว หลายครั้งทีมันพยายามจะนำเรื่องที่เกิดขึ้นไปเล่าให้ครูฟังพอเธอเดินเข้าไปหาครูครูก็มักจะบอกว่าครูกำลังยุ่งยังไม่มีเวลาคอยกัน ทำให้มันต้องเก็บเรื่องดังกล่าวไว้ สำหรับเพื่อนนั้นก็ยังยั้งไม่มีความกล้าที่จะเล่าให้เพื่อนฟังเพราะอายเพื่อน ถึงแม้จะเล่าให้เพื่อนฟังแต่เพื่อนก็ไม่สามารถช่วยเธอได้เช่นกัน

มันพยายามขอความช่วยเหลือโดยการเล่าให้ครูฟัง แต่ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ใกล้สอบทำให้ครูไม่มีเวลาที่จะรับฟังปัญหาของมัน ช่วงนั้นเป็นช่วงที่มันบ่นบอกว่าเธอเครียดมาก พยายามหาทางออก แต่ก็ไม่รู้จะอย่างไร อยากตายเพื่อให้เรื่องทุกอย่างมันจบ

วันหนึ่งทางโรงเรียนได้พานักเรียนไปวัดเพื่อฟังพระเทศน์ พระท่านได้เทศน์ในหัวข้อเกี่ยวกับความทุกข์ของมนุษย์ พระท่านได้พูดว่า “หากมันทุกข์ในสิ่งที่เก็บไว้ก็บอกออกไปให้ใจได้สบาย ไม่ต้องเก็บมันไว้คนเดียว” ประโยคดังกล่าวเป็นประโยคที่มันคิดถึงได้ว่า ในเมื่อตอนนี้เธอทุกข์ทรมานกับเรื่องดังกล่าวไม่อยากจะปล่อยให้พ่อเลี้ยงทำแบบนี้กับตนอีก ตัวเธอเองก็อยากหลุดพ้นจากความทุกข์จึงตัดสินใจที่จะบอกให้คนอื่นได้รู้

นันท์เล่าว่า “หลังจากที่ฟังพระเทศน์แล้ว หนูก็นำคำสอนนั้นไปคิดว่าควรจะทำหรือไม่ กลัวว่าสิ่งที่หนูพูดนั้นจะมีใครเชื่อแล้วเขาจะช่วยหนูได้จริงหรือไม่ หนูเคยคิดจะเดินไปเล่าให้แม่ฟังแต่ไม่มีโอกาสที่จะได้พูดหรือเล่าให้แม่ฟังสองต่อสองเลย ทุกครั้งที่พ่อเลี้ยงเห็นหนูอยู่กับแม่สองคน เขาจะรีบเดินเข้ามาหาและอยู่ด้วย ทำให้ไม่มีโอกาสที่จะเล่าให้แม่ฟังเลย

นันท์คิดและตัดสินใจอยู่หลายวันว่าเธอควรจะทำอย่างไรที่จะเล่าให้ใครฟังนอกจากแม่จึงตัดสินใจว่าเธอควรเล่าให้ครูฟัง ถึงแม้เธอจะพยายามไปบอกให้ครูทราบแต่ครูไม่สนใจในสิ่งที่นันท์ต้องการจะสื่อสาร แต่ในครั้งนี้นันท์ตัดสินใจแล้วว่าอย่างไรก็ได้แต่เธอจะต้องเล่าให้ครูฟังให้ได้ เพราะนันท์ไม่อยากทนอยู่ในสถานะที่ถูกพ่อเลี้ยงทำร้ายอีกต่อไป

วันทีนันท์ตัดสินใจไปบอกครูเป็นวันสุดท้ายของการสอบ นันท์เล่าว่า “หนูไม่ค่อยมีสมาธิในการสอบเท่าไร ในสมองคิดแต่จะเริ่มเดินเล่าให้ครูฟังอย่างไรดี จนครูต้องเดินเข้ามาเตือนให้หนูตั้งใจทำข้อสอบหลายครั้ง พอหมดเวลาสอบหนูรีบเดินเข้าไปหาครูเพื่อที่จะเล่าให้ครูฟัง ที่แรกครูไม่เชื่อหนู คิดว่าหนูพูดเล่น แต่พอหนูเล่าเรื่องมากขึ้นบอกเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ครูฟัง ครูเริ่มนั่งฟังหนูและถามหนูว่ามีเบอร์โทรศัพท์ของพ่อเลี้ยงหรือไม่ หนูบอกว่าหนูจำไม่ได้ ครูก็เลยโทรศัพท์ไปหาตำรวจที่เป็นเพื่อนของครู และนัดเจอกันที่ร้านอาหาร”

หลังจากที่นันท์ได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ครูฟังเธอบอกว่ารู้สึกสบายใจขึ้นที่ได้พูด แต่ก็กังวลว่าหากแม่และพ่อเลี้ยงรู้ ครอบครัวของเธอจะอยู่อย่างไร บ้านที่เป็นของตนเองก็ไม่มี หากต้องกลับไปอยู่ที่จังหวัดศรีสะเกษ เธอก็ไม่อยากไปอยู่เพราะเธอเคยถูกถูกลูกพี่ลูกน้องแกล้งจนหัวแตกมาแล้ว ต้องเย็บหลายเข็ม เมื่อครั้งที่เธอถูกแม่นำไปฝากให้ยายเลี้ยง นันท์เคยถูกล้อว่าไม่มีพ่อไม่มีแม่ ทำให้เธอรู้สึกเจ็บใจกับคำพูดของลูกพี่ลูกน้องมาก นอกจากนี้ความวิตกกังวลว่าหากคนอื่น ๆ ทราบเรื่องนี้เข้านอกจากครูหรือตำรวจ เธอจะถูกต่อว่าหรือไม่ เพื่อนจะมองเธอเป็นอย่างไร

ตลอดระยะทางที่ครูพานันท์ไปพบตำรวจ ครูได้พยายามปลอบใจเธอคลายกังวลขึ้นมาก และบอกว่าสิ่งที่นันท์เล่าให้ครูฟังเป็นสิ่งที่ดี ไม่ใช่ความผิด คนที่ไม่ดีควรถูกลงโทษ หากนันท์ปล่อยไว้เรื่องดังกล่าวผ่านพ้นไปโดยที่ไม่มีใครทราบเรื่อง วันหนึ่งพ่อเลี้ยงอาจจะไปทำกับน้องสาวของนันท์หรือคนอื่น ๆ ได้

นันท์ได้ฟังครูพูดเช่นนั้น เธอบอกว่าเธอสบายใจขึ้นมาก อยากให้พ่อเลี้ยงเข้าคุก กล่าวว่าต่อไปเธอก็อาจจะไปทำกับน้องสาวของนันท์อีก นันท์เล่าว่า “ตลอดทางครูประจำชั้นพยายามพูดให้หนูคลายความกังวลและมีความกล้าพอที่จะยอมรับสภาพและผลของเรื่องดังกล่าว ซึ่งหนูคิดว่าหากพ่อเลี้ยงไล่พวกหนูออกจากบ้านจริง หนูก็พร้อมที่จะกลับไปอยู่กับยายที่จังหวัดศรีสะเกษ ดีกว่าที่จะต้องทนทุกข์ให้พ่อเลี้ยงทำร้ายแบบนี้”

เมื่อครูประจำชั้นและนันท์ได้พบกับตำรวจที่ร้านอาหาร ตำรวจได้ขอให้นันท์ได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟังอีกครั้ง ซึ่งก่อนหน้านี้ครูประจำชั้นก็ได้โทรศัพท์แจ้งให้แม่ของนันท์ทราบแล้ว หลังจากทีนันท์เล่าเรื่องราวให้ตำรวจฟังประมาณ 2-3 ชั่วโมง แม่ของนันท์ก็เดินทางมาถึงร้านอาหาร ตำรวจได้เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้แม่ของนันท์ทราบอีกครั้งพร้อมพูดคุยกัน โดยที่นันท์ไม่ทราบว่ามีผู้ใหญ่พูดคุยเรื่องอะไร

หลังจากที่แม่พูดคุยกับตำรวจและครูประจำชั้นเสร็จ ก็ได้พานันท์กลับบ้านโดยมีครูประจำชั้นพาไปส่ง พอไปถึงบ้านทุกคนในบ้านยังไม่มีใครนอน ปู่กับย่า (พ่อและแม่ของพ่อเลี้ยง) ที่วันนั้นมาเที่ยวหาลูกชาย พร้อมด้วยพ่อเลี้ยงนั่งรอแม่กับนันท์ เมื่อแม่เข้าไปในบ้านเห็นพ่อเลี้ยงนั่งอยู่ แม่ก็รีบเดินไปต่อว่าพ่อเลี้ยง ส่วนตัวนันท์นั้นก็เดินเข้าไปหาย่าที่นอนอยู่ ย่าได้ถามนันท์ว่าเกิดอะไรขึ้น แม่ก็หันมาเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ปู่และย่าฟัง

เมื่อแม่เล่าจบ ปู่และย่ากล่าวโทษว่านันท์ผิดยกเว้นแม่เพราะแม่ทราบและเข้าใจเรื่องราวทุกอย่างจากครูประจำชั้นมาก่อนหน้านี้แล้ว ปู่หันมาว่ากล่าวนันท์ว่าทำไมเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ เธอจึงไม่เล่าให้คนในบ้านฟัง เหตุใดจึงต้องนำเรื่องราวไปบอกกล่าวให้ครูประจำชั้นทราบ นันท์ได้แต่นิ่งเงียบและร้องไห้ รู้สึกโกรธและเกลียดคนในครอบครัวนี้ทุกคนที่คิดว่าเธอผิดทั้ง ๆ ที่เรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากพ่อเลี้ยงที่เป็นคนทำตน

นันท์เล่าว่า “ปู่กับย่าคำว่าหนู หว่าหนูให้ทำพ่อเลี้ยง ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ความจริง เขาฟังลูกของเขามากกว่า หนูรู้สึกเกลียดปู่กับย่ามากทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อน ส่วนพ่อเลี้ยงก็คำหนูกับแม่ หว่าหนูโกหกและว่าแม่เชื่อคำพูดของหนูมากกว่าเขา ตอนนั้นหนูทำอะไรไม่ถูกได้แต่ร้องไห้แต่ในใจหนูอยากฉีกเนื้อเขาออกเป็นชิ้น ๆ”

พอเช้าวันรุ่งขึ้นตำรวจก็ได้มาจับตัวพ่อเลี้ยงไป สาเหตุที่พ่อเลี้ยงไม่หนีเพราะเขาเชื่อในความบริสุทธิ์และจะต่อสู้คดีให้ถึงที่สุด สำหรับนันท์เองก็ต้องทนอยู่ในบ้านหลังนี้ต่อไปแม้จะไม่มีพ่อเลี้ยงอยู่ด้วย เชนันท์รู้สึกอึดอัดและอายต่อคำถามที่ชาวบ้านต่างเข้ามาถามเธอและแม่

เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

หลังจากที่พ่อเลี้ยงถูกตำรวจดำเนินคดี นันท์บอกว่าเธอรู้สึกสบายใจขึ้นมากเพราะไม่ต้องได้เจอกับเหตุการณ์เลวร้ายอีก แต่เธอรู้สึกสงสารแม่ที่ถูกปู่และย่าต่อว่าที่นันท์เป็นต้นเหตุให้ลูกชายของเขากฎหมายจับ ถึงแม้แม่จะอธิบายแต่ก็ไม่ทำให้เรื่องราวดีขึ้น ปู่กับย่ายังโกรธแม่และนันท์มาก ทำให้แม่ นันท์และน้องต้องทนอยู่ในบ้านหลังนั้นต่อไปด้วยความอึดอัดใจที่ไม่สามารถย้ายออกจากบ้านได้ เพราะแม่ได้จดทะเบียนสมรสกับพ่อเลี้ยงแล้ว นอกจากนี้แม่ยังต้องไปทำงานที่อยู่

ใกล้บ้านหลังนี้ แม่เคยบอกกันว่าหากต้องย้ายบ้านแม่ก็ไม่มีเงินมากพอที่จะไปเช่าบ้านหลังใหม่ได้

หลังจากที่ตำรวจจับพ่อเลี้ยงไปได้ 5 วัน ตำรวจได้มาสอบปากคำนันท์เพิ่มเติม เมื่อนันท์ไม่ยอมพูดถึงอีกแต่เธอจำเป็นต้องให้ข้อมูลแก่ตำรวจ ซึ่งมันจะเป็นผลดีสำหรับตัวเธอ นันท์เล่าว่า “ตำรวจบอกหนูว่าถ้าหนูจำข้อมูลและบอกตำรวจมากเท่าไรพ่อเลี้ยงก็จะติดคุกนานหลายปี หนูไม่อยากเจอพ่อเลี้ยงอีก”

นอกจากนี้นันท์ได้บอกแก่ผู้วิจัยถึงสิ่งที่เธอคิดว่า “การที่หนูบอกข้อมูลตำรวจนอกจากจะให้พ่อเลี้ยงถูกจับแล้วนั้น และมันก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องเพราะคนที่ทำไม่ดีต้องได้รับโทษ หากวันใดวันหนึ่งที่เขาหันไปทำน้องสาวของหนูอีกคน หนูรับไม่ได้ หนูสงสารน้อง จะให้หนูเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อประโยชน์ต่อตัวหนูและคนอื่น ๆ หนูก็ยอม”

หลังจากที่เรื่องของนันท์เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมนันท์ได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการที่มีหน้าที่ดูแลและให้การช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยเจ้าหน้าที่ได้แยกนันท์ไปอยู่สถานสงเคราะห์แห่งหนึ่งเพราะทีมช่วยเหลือเห็นว่าหากเด็กปล่อยให้อยู่บ้านกับแม่เด็กจะไม่ได้รับความปลอดภัย เนื่องจากแม่ไม่มีเวลาดูแลและปกป้องนันท์ได้ เพราะแม่ต้องไปทำงานทุกวัน ประกอบกับเด็กต้องอยู่บ้านเพียงลำพังโดยไม่มีผู้ใหญ่ดูแล จึงได้มีการประสานกับเจ้าหน้าที่เพื่อพำนักรวมทั้งน้องสาวมาอยู่ที่สถานสงเคราะห์แห่งนี้ด้วย

เป็นเวลาเกือบ 1 ปีที่ศาลจะตัดสินลงโทษพ่อเลี้ยง ในวันที่นันท์ต้องขึ้นศาลเพื่อฟังคำตัดสินของพ่อเลี้ยง เธอเดินทางไปพร้อมกับเจ้าหน้าที่ของสถานสงเคราะห์และได้พบแม่ของเธอที่นั่น นันท์เล่าว่า “วันที่ขึ้นศาลหนูรู้สึกกลัวเขามาก ภาพที่เขาเคยทำร้ายหนูยังติดตาไม่หาย หนูไม่อยากเจอหน้าเขา กลัวว่าถ้าเจอกันเขาจะเข้ามาทำร้ายหนูกับแม่ หนูได้แต่จับมือแม่แน่นไม่อยากปล่อยมือออกจากแม่เลย หนูจำได้วันที่เขาถูกตำรวจจับเขาพูดขู่ว่าถ้าเขาออกจากคุกเมื่อไหร่เขาจะกลับมาฆ่าหนูทั้ง หนูยังจำคำพูดวันนั้นได้ ระบุว่าที่รอคำตัดสินของศาลหนูคิดไปต่าง ๆ นา ๆ ว่าถ้าศาลตัดสินไม่ลงโทษเขา เขาจะต้องกลับมาฆ่าหนูเหมือนที่เขาพูดไว้แน่ ๆ”

พอถึงเวลาที่ศาลตัดสิน เจ้าหน้าที่ศาลได้เรียกให้นันท์เข้าไปอยู่ในห้องที่มีเพียงเธอและเจ้าหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์เพียงสองคนและเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างผ่านจอโทรทัศน์จากกล้องวงจรปิด ตอนที่ศาลเรียกให้พ่อเลี้ยงขึ้นแท่นบัลลังก์ นันท์เล่าว่าตอนนั้นเธอตัวสั่นและเกร็งมาก พ่อเลี้ยงดูหมองจากเดิมมากหนวดเครารกรุงรังไปหมด เขาดูน่ากลัวมากกว่าเดิม ช่วงที่ศาลอ่านคำพิพากษาเพื่อตัดสินคดีของพ่อเลี้ยง หัวใจของนันท์เต้นเร็วและตัวสั่น เจ้าหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์ที่อยู่ด้วยได้เข้ามากอดเธอเพื่อปลอบโยนไม่ให้นันท์กลัว พอเธอรู้ว่าศาลได้ตัดสินให้พ่อเลี้ยงติดคุก

10 ปีนั้นรู้สึกโล่งอก แต่เพราะพ่อเลี้ยงรับสารภาพ ศาลจึงลดโทษให้กึ่งหนึ่ง พ่อเลี้ยงจึงรับโทษเพียง 5 ปีเท่านั้น แต่นั่นก็ทำให้นันทน์มีความสุขมากพอที่รู้ว่าพ่อเลี้ยงต้องติดคุกและรับโทษที่เขาทำกับเธอ

บ้านใหม่กับคนที่ไม่คุ้นเคย

หลังจากที่ศาลตัดสินและพ่อเลี้ยงติดคุก นันทน์ก็ต้องกลับมาอยู่ในสถานสงเคราะห์เหมือนเดิม เพราะทางเจ้าหน้าที่ได้เข้าไปประเมินบ้านของเธอแล้วนั้น ปรากฏว่าไม่ผ่านการประเมิน เนื่องจากบ้านที่แม่ของเธออยู่นั้นยังเป็นบ้านของพ่อเลี้ยง ประกอบกับแม่ยังมีอาชีพไม่มั่นคงต้องเปลี่ยนงานบ่อย รายได้มีไม่เพียงพอต่อการเลี้ยงดูลูกทั้ง 2 คน ทำให้นันทน์กับน้องต้องอยู่ในสถานสงเคราะห์แห่งนี้ต่อไป

นันทน์เล่าว่า “ในช่วงแรกที่หนูเข้ามาอยู่ที่นี้ รู้สึกเหงาและคิดถึงแม่มาก ทุกอย่างต้องอยู่ในกฎและระเบียบทำให้หนูอึดอัดใจเป็นอย่างมาก หนูไม่กล้าเล่นกับเพื่อนเพราะไม่รู้ว่าคนอื่นจะรู้เรื่องของหนูมากน้อยแค่ไหน ถ้ามีคนรู้เรื่องของหนูจะต้องถูกล้อและหาว่าเป็นคนไม่ดี”

นอกจากนี้นันทน์ยังได้บอกถึงบุคลิกภาพส่วนตัวของเธอว่า “หนูรู้ว่าตัวเองเป็นคนที่ปรับตัวเข้ากับเพื่อนและผู้ใหญ่ที่นี่ยากมาก เวลาที่เขาสั่งในทำอะไรจะต้องต่อต้านและไม่ทำ เพราะคิดว่าตัวเองจะอยู่ที่นี้ได้ไม่นาน ก่อนมาอยู่ที่นี้แม่เคยให้สัญญาว่าถ้ามีเงินจะรีบมารับหนูกับน้องกลับไปอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม หนูก็เลยไม่เห็นความสำคัญของเจ้าหน้าที่ที่นี่”

จากคำบอกเล่าถึงพฤติกรรมที่นันทน์ได้แสดงออกมา เธอเล่าว่า “ที่นี่จะจัดเวรให้ทำความสะอาดตามจุดต่าง ๆ ตอนเช้ามีคก่อนไปโรงเรียนหรือช่วงสายของวันหยุด หนูก็ไม่เคยจะตื่นขึ้นมาทำความสะอาดเหมือนคนอื่น ๆ เจ้าหน้าที่ก็จะเรียกหนูไปคุยพร้อมสอนให้มีความรับผิดชอบมากกว่านี้ เจ้าหน้าที่สอนหนูว่าอยู่ที่นี้ทุกคนต้องช่วยเหลือกันไม่มีใครเหนือกว่าใครให้คิดว่าที่นี่คือบ้านของตัวเอง”

ทางด้านการศึกษา ส่วนใหญ่เด็กที่นี่จะถูกส่งให้ไปเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งประถมและมัธยม เมื่อเลิกเรียนแล้วก็ปล่อยให้ไปทำงานทำการบ้านของตัวเอง ซึ่งนันทน์ก็ได้รับสิทธิเช่นเดียวกับเด็กคนอื่น ๆ แต่สิ่งที่เด็กทุกคนต้องทำคือรับผิดชอบในหน้าที่ที่ทางสถานสงเคราะห์กำหนดไว้ เพื่อฝึกความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน แต่ในทางตรงกันข้ามนันทน์กลับมองว่าสิ่งนั้นเป็นการบังคับเธอมากเกินไปทำให้ไม่มีเวลาเป็นส่วนตัว

ช่วงที่นันทน์เข้ามาอยู่ที่นี้ นันทน์เริ่มโตเข้าสู่วัยรุ่นทำให้มีโลกส่วนตัวและเลือกจะเข้ากับกลุ่มเพื่อนที่มีอายุใกล้เคียงกัน นันทน์และเพื่อนมักชอบทำในสิ่งที่ตนพอใจจนทำให้เธอและเพื่อนต้องทำผิด

กฎระเบียบเสมอ ผู้ใหญ่หลาย ๆ คนได้เรียกนันท์และเพื่อนมาตักเตือนทุกครั้งที่ทำผิด “หนูไม่เคยสนใจคำพูดของเจ้าหน้าที่เลย เพราะคิดเสมอว่าตัวเองมีแม่และสักวันแม่ก็จะมารับไปอยู่ที่ด้วยกันเหมือนเดิม หนูคิดว่าที่นี่เป็นเพียงที่ที่ให้หนูได้เรียนหนังสือเท่านั้น หนูแสร้งวันทีแม่กลับมารับเท่านั้นเอง”

สำหรับการเรียนของนันท์อยู่ในระดับพอใช้ ไม่เก่งแต่ก็ไม่ถึงกับแย่มากเมื่อเทียบกับครั้งที่อยู่กับแม่เธอบอกว่า “ตอนนั้นการเรียนของหนูแย่มาก เกรดตก เพราะไม่มีสมาธิในการเรียน วิตกกังวลหลายอย่างเกี่ยวกับพ่อเลี้ยง แต่เมื่อย้ายมาอยู่ที่นี่การเรียนของหนูดีขึ้น แต่บางครั้งก็ละเลยการเรียนเพราะหนูติดเพื่อน เมื่อทุกวันหลังเลิกเรียนก็จะรวมกลุ่มพูดคุยและอ่านนิยาย ไม่ค่อยอยากทำการบ้านเท่าไร จนนึกแม่หอ (เจ้าหน้าที่ดูแลเด็ก) คุณเป็นประจำ บางครั้งก็เอาแต่ใจอยากทำหรืออยากได้อะไรต้องได้เดี๋ยวนั้น ทะเลาะกับเพื่อนคนอื่นก็บ่อย ที่เป็นแบบนี้เพราะคิดว่ากลุ่มเพื่อนที่อยู่ด้วยกันเป็นเด็กกลุ่มใหญ่ มีพี่ที่มีอิทธิพลต่อคนอื่น ๆ คนอื่นจะกลัว จนนุจะถูกเจ้าหน้าที่เรียกไปตักเตือนและทำโทษบ่อยมาก”

พลัดพรากอีกครั้ง

วันทีนันท์รู้สึกดีใจเป็นที่สุดหลังจากเกิดเหตุการณ์เลวร้ายในชีวิตคือวันทีนันท์รู้ว่าพ่อได้มาเยี่ยมเธอที่สถานสงเคราะห์ ซึ่งวันนั้นแม่ก็ได้มาเยี่ยมก่อนหน้าที่พ่อจะเดินทางมาหา นันท์บอกว่าเธอรู้สึก มีความสุขมากที่เธอได้เจอทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน เป็นสิ่งที่นันท์ต้องการตลอดเวลาเกือบ 3 ปีที่พ่อและแม่แยกทางกัน นันท์เล่าว่า “วันนั้นแม่มาเยี่ยมหนูกับน้อง หนูกำลังนั่งคุยกับแม่ที่ม้าหินอ่อน สักพักก็มีแม่เจ้าหน้าที่เดินมาบอกว่าพ่อกำลังจะมาเยี่ยม หนูดีใจมาก พอพ่อเดินเข้ามาเห็นหนูคุยกับแม่อยู่ พ่อก็รีบเดินเข้าไปหาแม่ทำท่าจะตบแม่และถามแม่ว่าทำไมปล่อยให้ลูกเป็นแบบนี้ ตอนนั้นหนูกับน้องต้องรีบวิ่งไปห้ามพ่อ ไม่อยากให้พ่อต้องทำร้ายแม่ หนูรู้ว่าพ่อโกรธ พ่อเดินไปชกที่เสาแทน หนูได้แต่ยืนร้องไห้ เจ้าหน้าที่ขอให้แม่กลับบ้านไปก่อนเพราะกลัวว่าจะเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกัน แม่ก็ยอมกลับบ้านไป หนูและน้องก็ได้คุยกับพ่อ”

เหตุการณ์นั้นทำให้นันท์รู้สึกว่าพ่อยังเป็นห่วงและรักเธอเหมือนเดิมแต่ก็ไม่สามารถพาเธอไปดูแลได้ นันท์ได้ถามพ่อในสิ่งที่เธอสงสัย พ่อเล่าว่าหลังจากที่เลิกกับแม่ พ่อก็ไปทำงานที่กรุงเทพฯ และกลับมาอยู่ที่เชียงใหม่ได้ประมาณปีกว่า ตอนนี้อยู่ที่ทำงานก่อสร้าง ไม่มีที่พักเป็นแหล่งต้องเดินทางไปเรื่อย ๆ แล้วแต่จะมีคนมาจ้างงาน ถ้าพ่อเอนานทีกับน้องไปอยู่ด้วย ทั้งสองอาจไม่ได้เรียนหนังสือ แต่พ่อก็ยังไม่ได้แต่งงานใหม่ ก่อนกลับพ่อสัญญาว่าจะมาหาเธอบ่อย ๆ ซึ่งทำให้นันท์ดีใจและมีความหวังที่จะได้เจอพ่อเรื่อย ๆ และรู้ว่าพ่อยังคิดถึงเธอกับน้องเช่นกัน

หลังจากวันแรกที่พ่อมาเยี่ยม พ่อก็มาหานันท์ทุกเดือนประมาณ 3-4 ครั้ง แต่แล้วพ่อก็หายไปจนเข้าเดือนที่ 5 หลังจากทีพ่อไม่ได้กลับมาเยี่ยมหานันท์ เจ้าหน้าที่ได้เรียกนันท์พาเธอไปโรงพยาบาลบอกว่าพ่อถูกรถชนตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อเจ้าหน้าที่ได้พานันท์และน้องไปถึงโรงพยาบาลและเข้าไปเจอพ่อในสภาพที่หมดสติ ซึ่งระยะทางก่อนที่นันท์จะได้พบพ่อ เธอร้องไห้ตลอดเวลากลัวว่าพ่อจะตายจากเธอไป เมื่อเข้าไปในห้องนันท์เจอป้าที่เป็นพี่สาวของพ่ออยู่ในห้องนั้นด้วย ป้าบอกว่า “พ่อถูกรถชนเมื่อ 2 วันก่อน กำลังจี้มอเตอร์ไซค์ไปตลาดแล้วถูกรถยนต์ชน หมอบอกพ่อกะโหลกร้าว แขนขวาและขาซ้ายหัก ป้าได้ยื่นพ่อเรียกชื่อหนูตลอดจึงได้โทรไปหาที่สถานสงเคราะห์ และพาหนูมาที่โรงพยาบาล”

หลังจากที่นันท์ฟังป้าเล่าจบ เธอได้เดินไปหาพ่อและกระซิบบอกพ่อว่าเธอมาหาพ่อแล้ว “หนูเดินเข้าไปหาพ่อกระซิบบอกพ่อว่าหนูมาแล้ว ให้พ่อตื่น เหมือนว่าพ่อจะรู้ว่าหนูมา พ่อกระดกนิ้วขึ้น สักพักพ่อก็เกิดอาการชักหนัก พยาบาลรีบพาพ่อไปห้องไอซียู”

หลังจากที่พยาบาลนำพ่อของนันท์ไปห้องไอซียู นันท์ น้องและป้า ก็รออยู่ที่หน้าห้องไอซียูตลอดเวลา นันท์บอกว่า “หนูกลัวพ่อตาย ได้แต่กอดน้องและร้องไห้ รอนานมาก ประมาณ 1 ชั่วโมงกว่า ๆ พยาบาลก็เดินออกมาจากห้องและบอกว่าพ่อตายแล้ว พ่อได้ยืนแบบนั้นหนูทำอะไรไม่ถูกเลย ใจหายมาก คิดอะไรไม่ออก ได้แต่ร้องไห้กับน้องสองคน สักพักคนที่ขับรถชนพ่อของเธอก็เดินเข้ามาและบอกกับหนูว่า เขาขอโทษ พร้อมทั้งจะชดใช้ค่าเสียหายต่าง ๆ ให้ หนูพูดอะไรไม่ออกได้แต่ยืนมองหน้าเขาและร้องไห้ โกรธคนที่ขับรถชนพ่อแต่ทำอะไรเขาไม่ได้”

หลังจากที่นันท์และน้องเข้าไปบอกลาพ่อเสร็จ เจ้าหน้าที่ได้พานันท์และน้องกลับสถานสงเคราะห์ เธอและน้องได้แต่ร้องไห้เจ้าหน้าที่หลายคนเข้ามาปลอบและให้กำลังใจ แต่เวลานั้นนันท์ไม่รู้สึกละไรมากนอกจากร้องไห้และเสียใจที่พ่อตายจนเธอไม่สบาย นันท์มักจะคิดถึงพ่อเวลาที่อยู่ด้วยกัน เวลานั้นเธอคิดว่าอยากตายไปอยู่กับพ่อ “หนูเคยจะกระโดดหน้าต่างห้องพักลงมาแต่เจ้าหน้าที่เห็นเสียก่อนจึงเข้ามาห้ามและพาหนูไปปลอบและพูดคุยให้หนูสบายใจ และให้คิดว่าถ้าทำแบบนี้แล้วน้องจะอยู่กับใคร ตอนนี้้องก็ยังเด็ก น้องอยู่ที่นี้มีหนูเป็นพี่เป็นเพื่อน ถ้าหนูไม่อยู่น้องจะรู้สึกโดดเดี่ยวมาก แม้ก็ต้องเสียใจ ที่สำคัญนันท์ก็จะเป็นบาปที่ทำให้แม่เสียใจ”

หลังจากที่เจ้าหน้าที่ได้พูดคุยกับนันท์ทำให้เธอรู้สึกสบายใจขึ้นมาก แต่ก็ยังร้องไห้ทุกครั้งที่คิดถึงพ่อ เธอกับน้องสาวได้ไปร่วมงานศพของพ่อในคืนก่อนวันที่จะเผาและวันที่เผาศพของพ่อนันท์บอกว่าเธอรู้สึกใจหายที่พ่อจะไม่อยู่แล้ว ได้แต่ยืนร้องไห้คิดถึงพ่อ หลังจากงานศพของพ่อผ่านไป แม่ก็ยังมาเยี่ยมหานันท์อยู่เรื่อย ๆ แม่บอกว่า “ได้ทำบุญให้พ่อแล้ว และบอกว่าถ้ารักพ่อต้องตั้งใจเรียน เพราะพ่อยังมองดูหนูอยู่และจะอยู่กับหนูตลอดเวลา” ในวันเกิดพ่อของทุกปีนันท์

และน้องจะขอเจ้าหน้าที่ไปทำบุญให้พ่อที่วัดใกล้สถานสงเคราะห์เป็นประจำ เพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอยังไม่เคยลืมพ่อ

ข่าวร้ายจากแม่

เป็นระยะเวลาเกือบ 2 ปีที่นันทน์เข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์ แม่ยังมาเยี่ยมนันทน์และน้องอย่างสม่ำเสมอ แต่ครั้งนี้ที่แม่มาเยี่ยมนันทน์รู้สึกเสียใจมาก แม่บอกว่าพ่อเลี้ยงออกจากคุกแล้วเพราะพ่อทำตัวดี เขาจึงลดโทษให้พ่อเลี้ยงลงเรื่อย ๆ จนเขาได้ออกจากคุกรวมเวลาเกือบ 3 ปีที่เขาอยู่ในนั้น เมื่อเขาออกจากคุกมาแล้วพ่อเลี้ยงได้กลับมาอยู่ที่บ้านหลังเดิม และแม่ยังใช้ชีวิตร่วมกับพ่อเลี้ยงเหมือนไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ทำให้นันทน์ตั้งคำถามกับแม่ตลอดเวลาว่าทำไมแม่ไม่เลิกกับผู้ชายคนนี้ทั้ง ๆ ที่เขาทำร้ายเธอ เมื่อนันทน์ถามแม่กลับบอกว่าพ่อเลี้ยงได้กลับตัวกลับใจเป็นคนดีแล้วและฝากขอโทษที่เขาทำแบบนั้นกับนันทน์ “แม่ขอไม่ให้หนูโกรธพ่อเลี้ยงและยกโทษให้เขา หนูสับสนมากไม่อยากให้แม่กลับไปอยู่กับผู้ชายคนนั้นอีก พอหนูพูดแม่ก็ไม่ฟัง บอกแต่ว่าพ่อเลี้ยงเปลี่ยนไปดีขึ้นมาก ยังออกไปทำงานช่วยแม่หาเงิน”

แม่ได้ทำเรื่องขอรับนันทน์กับน้องกลับไปดูแล แต่เจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้กลับไป เพราะถ้ากลับไปนันทน์ต้องอยู่กับพ่อเลี้ยงที่เคยกระทำนั้น เจ้าหน้าที่จึงเกรงว่าจะไม่ปลอดภัยอีก ถึงแม้ว่าเขาจะกลับตัวเป็นคนดีแล้วก็ตาม ทำให้นันทน์รู้สึกสับสนใจมากขึ้นที่เจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้กลับไป เพราะเธอก็กลัวว่าพ่อเลี้ยงจะกลับมากระทำเธออีกเหมือนครั้งที่ผ่านมา

“ทุกวันนี้ที่แม่มาเยี่ยม หนูพยายามถามแม่ว่าพ่อเลี้ยงเป็นยังไงบ้าง ซึ่งก็ได้คำตอบเหมือนเดิม แม่บอกว่าพ่อเลี้ยงดีขึ้น ตั้งใจทำงาน รักแม่ แต่หนูก็บอกแม่เสมอว่าเขาทำร้ายหนู ถ้าหนูกลับไปหนูจะไม่อยู่กับเขา หนูยังกลัวในสิ่งที่เขาเคยทำกับหนู ภาพบางภาพยังติดตามหนูตลอดเวลา ยังไม่หายไปในไหน แต่แม่ก็ยังย้ำเหมือนเดิมว่าเขาเป็นคนดี หนูยังน้อยใจแม่ทุกครั้งทีพูดถึงเรื่องนี้”

เหตุการณ์พลิกผันให้ดีขึ้น

ตลอดเวลาที่นันทน์ใช้ชีวิตอยู่ในสถานสงเคราะห์ นันทน์ยังมีพฤติกรรมเกรงและก้าวร้าวไม่เชื่อฟังเจ้าหน้าที่เหมือนเดิม ถึงแม้เธอจะไม่คิดว่าจะได้กลับไปอยู่กับแม่เหมือนก่อน แต่พฤติกรรมดังกล่าวก็ยังเป็นนิสัยที่เธอปฏิบัติจนเกิดความเคยชิน ทำให้เธอต้องถูกดูแลและลงโทษเสมอ จนเจ้าหน้าที่ได้เรียกให้แม่ของนันทน์มาพบและทำทัณฑ์บนแก่เธอ หากเธอกระทำความผิดอีกจะส่งให้นันทน์ไปเรียนที่โรงเรียนประจำ ไม่มีโอกาสได้เจอแม่บ่อย ๆ เหมือนครั้งที่ผ่านมา ทำให้นันทน์รู้สึกกลัวที่จะไปอยู่โรงเรียนประจำมาก เพราะเธอรู้ว่าหากอยู่โรงเรียนประจำแล้วถูกระเบียบจะ

เคร่งครัดกว่าที่นี้ เธอจึงพยายามปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นแต่ก็ยังทำผิดบ้างแม้ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

เหตุการณ์ที่ทำให้นันทต้องแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน เพราะเธอทะเลาะกับเพื่อนในกลุ่ม ทำให้นันทไม่เล่นหรือยุ่งเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนดังกล่าว เจ้าหน้าที่มองเห็นความผิดปกติในตัวเธอจึงได้เรียกนันทขึ้น ไปพบและพูดคุย เพราะมองว่ากลุ่มเพื่อนที่เธอเคยรวมกลุ่มอยู่ด้วยยังทำความผิด รวมถึงการใช้งานน้องที่เล็กกว่าทำงานแทนตน

นันทได้เล่าถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของเพื่อนแต่ละคนในกลุ่มให้เจ้าหน้าที่ฟัง เจ้าหน้าที่จึงได้สอนให้นันทลองนึกย้อนถึงพฤติกรรมของตนเองในครั้งนี้นันทยังคบกับกลุ่มเพื่อนกลุ่มนี้ว่าเป็นอย่างไร เธอเคยถูกเรียกและถูกทำโทษมากน้อยแค่ไหน ต้องทะเลาะกับแม่ห่อตลอดเวลา เมื่อเจ้าหน้าที่พูดจบ นันทบอกว่า “หนูฟังคิดได้ ตอนนั้นที่หนูยังคบกับพี่ ๆ หนูต้องทะเลาะกับแม่ ๆ ทุกวัน ถูกดุถูกทำโทษบ่อยมาก แต่ตอนนี้หนูไม่เคยถูกแม่เรียกขึ้นไปหาเลย ผลการเรียนของหนูก็ดีขึ้นมาก” นันทบอกว่าการที่เธอได้ทะเลาะกับกลุ่มเพื่อนและแยกตัวออกมา ส่งผลให้เธอดีขึ้นมาก โดยเฉพาะครั้งที่เจ้าหน้าที่เรียกเธอขึ้นไปคุยและเตือนสติทำให้เธอคิดได้ เธอพยายามปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น และจะดูแลน้องทุก ๆ คนในสถานสงเคราะห์แห่งนี้ ตอนนี้หนารู้สึกว่าสถานสงเคราะห์แห่งนี้เหมือนเป็นบ้านของเธอ นันทรู้สึกผูกพันกับเจ้าหน้าที่ทุกคนที่ดูแลเธอ แม้ว่าปัจจุบันนี้นันทจะปรับเปลี่ยนตนเองให้ดีขึ้น แม้จะมีบุคลิกห้าว ๆ ไม่เรียบร้อยเช่นเด็กผู้หญิงทั่วไป แต่นั่นก็เพราะนันทต้องการแสดงให้ผู้ชายทั่วไปรับรู้ว่ามีใครสามารถรังแกเธอได้เหมือนเมื่อก่อนที่เธอเคยถูกทำร้ายจากพ่อเลี้ยง

“ตอนนั้นหนูยังเป็นเพียงเด็กผู้หญิง เห็นพ่อเลี้ยงจึงมีอำนาจเหนือกว่าตัวเองและแม่มาก ทำให้หนูต้องยอมและกลัวเขา ถ้าเป็นตอนนี้หนูจะสู้และรีบบอกให้ผู้ใหญ่ทราบ จะไม่ปล่อยให้เรื่องผ่านไปนานเหมือนเมื่อก่อน หนูรู้แล้วยังมีผู้ใหญ่หลายคนที่จะช่วยหนูได้ และที่หนูพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดูแข็งแรง ไม่อ่อนแอ เพื่อที่คนอื่นจะได้ไม่รังแกหนู ให้เห็นว่าหนูเป็นคนสู้คนอื่นได้”

ผู้ศึกษาได้พูดคุยกับนันทในเรื่องของสื่อต่าง ๆ ทั้งละครหรือภาพยนตร์ว่า การทำธุรกรรมทางเพศของสังคมปัจจุบันสื่อมีอิทธิพลมากน้อยเพียงใด นันทบอกว่า “ทุกครั้งทีหนูดูละครแล้วมี

³ แม่ ในที่นี้หมายถึง เจ้าหน้าที่ของสถานสงเคราะห์ซึ่งเด็กทุกคนจะรักและเคารพเปรียบเสมือนแม่แท้ๆของตนเอง

ฉากเหล่านั้น ทำให้หนูนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาของหนู ถึงแม้เวลาจะผ่านมานานมันไม่สามารถจะลบเลือนภาพที่เธอเคยได้รับมาก่อนหน้านี้”

อย่างไรก็ตาม นันทก็ได้บอกแก่ผู้ศึกษาว่า “แม้ตัวเองจะเจ็บปวดและรู้สึกเข้ากับเหตุการณ์ในอดีตมากน้อยเพียงใด แต่เธอต้องอยู่กับปัจจุบัน และต่อสู้กับความรู้สึกของตนเองให้ได้ ละครหรือภาพยนตร์ปัจจุบันก็เหมือนภาพสะท้อนให้เห็นตัวเองในอดีต แต่ถ้าหนูยังเก็บภาพเหล่านั้นไว้ในใจ หนูก็จะไม่สามารถหลุดพ้นความทุกข์เหมือนที่พระท่านได้เทศนาไว้ ละครหรือภาพยนตร์หนูสามารถดูได้แต่หากเป็นฉากที่กระทบกระเทือนจิตใจก็จะหลับตาหรือหลีกเลี่ยงที่จะไม่ดู และจะไม่นำกลับมาคิดถึงเรื่องในอดีตอีก เพราะหนูไม่อยากจะจมอยู่กับความรู้สึกที่เจ็บปวดอีกต่อไป”